

Štev. 11.

V Ljubljani, 1. listopada 1901.

Leto II.

O deveti deželi.

V deveti deželi tam,
kakor mi pravil je ded,
lepo je tam, lepo —
po tleh cedi se med.

In grozdje presladko — m! —
žari izmed bujnih trt,
in v usta sadja sočnega
ponuja ti vrt.

In kamorkoli se ozreš —
polje in gaj,
razkošnega cvetja
ponuja ti maj.

In kamorkoli se ozreš —
prelepih vidiš ptic,
izza cvetk angelčki zro
krasnih lic . . .

In drugi zopet tam
med sabo se šaljijo,
oranže zlate po tleh
v smehu kotalijo.

Če ležež v mehki mah,
začudiš se, ej —
pesem nad tabo sladka
zadoni ti z vej . . .

Zadoni ti z vej,
nastavljaš uho,
a pevcev ti išče zaman
hrepeneče oko.

Oči se ti v zlati oblak
ozirajo,
nevidni duhovi tam
lepó muzicirajo.

Slavilna pesem se ta
razlega do daljnih dalj:
Slava tebi na vek,
devete dežele kralj!

Devete dežele kralj,
tvoj biserni hram
na večno naj radost
iskri se nam!

Na večno radost
in nam na ponos . . .
A od vinca sladkega, kralj,
žari se ti nos.

Ej, kako so pridni, kako
ti drobni angelci:
Vinca ponujajo ti
v zlati kangelci.

Od vinca sladkega
daj nam par čaš,
saj dobre volje si ti,
ljubi kralj naš.

Da ded je naš tam in jaz
poleg telička-sivčka —
lepó bi nam bífo, če ded
doma bi ne zabil vivčka.

Fran Žgur.

Ah, Mimi! . . .

1. Pogled še zadnji splaval je,
pogled vesel,
a potlej smrtni te je mrak
rahló objel.
- In prišli nežni angelci
so iz neba
in s tabo naglo splavali
spet so s sveta . . .
2. Zaplakal je oče,
zaplakala mati,
točila solzice
po hčerki sta zlati.
- Oko tudi moje
solzé je točilo,
in srce drhtelo
z neznano je silo. —
3. Umrla si! In nikdar več
ne dahneš v bratca svojega,
in nikdar več ne čutim jaz
sladkosti glasa tvojega!
- Krog tebe rožic plava dih,
na odru tamkaj snivaš sanje,
iz duše moje trepeta
pa tiho, težko zdihovanje.
4. Miglja, miglja,
oj, lučk nebroy,
v nasmehu sije ti
obrazek tvoj.
- Brezkončni pač
uživaš sen,
a jaz sem žalosten
in zapuščen . . .
5. Oj, padal tiho sneg je, sneg . . .
Zvonovi so drhteč zapeli,
izprevod se pogrebcev tam
po cesti danes vije beli.
- Oj, nesejo zaklad krasan
od matere, očeta,
da sprejme grob telesce v se,
dušico pa nebesa sveta!
6. Na grobu stal sem. In kosmiči
lahnó so rajali,
drhteč pa v duši moji
so čuti vstajali . . .
- Pa ni oko, ah, Mimi,
solzá pretakalo,
le v prsih tesnih meni
srce je plakalo.
7. Ah, Mimi, glej, tam v kotu
igračice ležé,
tako se tihe danes
in žalostne mi zde.
- Ah, morda še igrače
navdaja zdaj gorje,
ah, morda tudi one
za tabo se solzé . . .

Cvetko Slavin.

Naša vprega.

Spisal Ivo Ivič.

v. Jurija semenj je minil. Meni in bratu je kupil na njem oče ovco. Drobni jagnjiči je pripeljal na samčku pred domačo hišo, in takoj smo se pobratili z njima. Nisva čakala, da ju odvežejo z voza, že na voz sva splezala in jela božati in gladiti živalci. Ah, in potem smo ju deli z voza. Na konopcu sva ju vedla napojit k vodnjaku in nato na pašo. Ali ni se jima zljubilo! Od dolge vožnje, od tresenja voza, od dolge hoje iz hribov utrujenima, se jima ni zljubilo, da bi se pasli po sočni travi.

Pustil sem mlajšega brata samega ter mu velel, da ju naj odvede v senco, sam pa sem šel, da jima v hlevu pripravim prostora, da jima poiščem kotička, kjer se odpočijeta. Ob srednji steni hleva, nasproti vratom je imel na kolen visoko pribito postelj pastir, že skoro sedemdesetleten starec. Pod to posteljo je stal žlebiček, pod to postelj je znesel ograjo iz starih vrat in desak, kadar je pričakoval telička. Pod to posteljo se je izredilo skoro vse naše govedo, dokler ni doraslo in se uvrstilo med molzne krave. Sem sem nanesel stelje iz staje in sem očistil žlebiček. Stari pastir je mirno gledal, pušec iz pipe-lončenke in zadovoljno se smehljajoč. Tudi njega je razveselilo, da je dobil dvoje glav več v svojo čredo. In naju je tako rad imel z bratom, a midva njega.

Ko je bilo očedeno in očiščeno ob žlebičku, pa sem poklical brata, da dovede nova varovanca v hlev. Mogočno in samozavestno se je dvignil iz sence in skoro s silo je z vlekel pokonci ovčici, subi in ostrizeni.

Že se je nabrala jata otrok krog njega, vsakdo je hotel kaj pripomoči — in kakor v slavnostnem izprevodu je privedel parček, ki se je kolikor mogoče ustavljal, skozi vrata v hlev. Naš pastir je gledal, pušil in se smejal. Mi pa smo svečano privezali ovci, vsako v svojo luknjo, zavrtano v žlebič. Nato smo jima ponujali sena.

Da ju ne bi motili, sem zapodil vso jato radovednežev iz hleva. Vrata smo zaprli in posedli na prag pred hlevom.

Tiho in mirno smo sedeli, komaj da si je kdo drznil govoriti besedico.

»Večja je moja«, pravi brat.

»Večja je Ivanova«, ga zavrne sosedova Lenica, s katero sva se dobro razumela.

»Ah, ne, večja je moja«, odločim jaz.

»Naj pa bo moja manjša, nič ne de, pa je zato lepša«, reče brat, katerega je vendar bolelo, da ni njegova večja.

»Ta že, ta«, se nekdo oglasi.

»Ne kričite preveč«, misli tretji. »Trudni sta! Naj se odpočijeta!«

»Odkod sta neki?« vpraša boječe sosedov Niko.

»Od daleč!«

»Od kod!« sili v nas.

»Ne vem, oče še niso pravili. Čakaj, povprašam jih, ko odjužinajo.«

»No, morata biti trudni«, povzame zopet drugi.

Potem smo za hip molčali. Menda smo si težko mislili, kako je truda-polna pot z visoke gore v dol na semenj. — Menda smo čutili, da je grenko, ločiti se z doma, pustiti starše in dom.

Ah, pa ni nam dalo miru. Šli smo ju zopet gledat. Obstopili smo ju, ko sta ležali na stelji in prežvekovali.

»Ta ima črno liso na čelu«, pravi Lenica.

»Saj res«, pripomnimo vsi.

»Ta je moja«, se moško oglasi brat.

»Danes ju ženemo na pašo!«

»Danes imata dovolj sena! Danes sta trudni.«

Ta dan ju nismo gnali na pašo. Skoro je zavpila mamica s praga in nas klicala k sebi. Oče je prišel k hlevu in nas mimogrede vprašal, če sta nam všeč!

Zavriskali smo vsi, domači in tuji otroci, saj sta bili odslej naša last. Mi ju povodimo na pašo, mi jima naneseemo sena v žlebiček, mi ju popeljemo napajat. Samo naši bosta ovčici. Odrasli ljudje imajo svoje konje in krave, mi imamo svoji ovčici. Veliki črni pes, ki smo ga tako radi imeli, je postal klatež in lenoba, ne mara več veliko za nas. Zato, zato smo ju bili tembolj veseli.

E, pa da bi vedeli drobni ovčici, kaj vse bosta morali prebiti pod našo oskrbo in našo vlado, bi se jima milo storilo! Kolikrat smo ju zane-marjali! V najhujši vročini sta stali žejni in lačni v zaduhlem hlevu. Poginili bi bili, da se jih ni usmilil stari pastir. Kolikokrat smo ju zajahali, kolikokrat pretepli, ker sta uhajali v škodo! Končno smo ju tudi vpregli.

Oče nam je bil že prej, že lansko pomlad kupil zeleno pobarvan voziček na štirih kolesih. Ta je bil samo za našo vožnjo. Samo za nas. Le za kako nujno stvar, da so pripeljali plevel z njive, da so šli po moko v prodajalnico — samo za to so ga smeli rabiti drugi, a to samo takrat, če smo mi šli z njimi. Ali vsaj eden izmed naju je moral biti poleg, da je čuval, da se kaj ne pokvari.

Že prej smo si urezali in pripravili popolno pravilno vprego. Dobili smo konopcev, dobili lesa za »vage«. Dostikrat smo se peljali s štirimi konji, počasi in mogočno, kakor so mlinarji vozili mimo nas iz Ljubljane pšenico in iz mlinov v Ljubljano moko. Drugič pa smo dirjali v dvovpregi po dvorišču, da smo končno pozaspali v kaki senci.

Nekoč smo luščili grah in se lenili v senci. Sivka in Lisa sta pobirali luške, kradli tudi stročje — z eno besedo: bili sta kolikor mogoče v naši bližini.

Nekdo se spomni, ali ne bi enkrat vpregli tudi naših ovac. Ah, te bi peljali, in mi bi se lahko štirje vozili v zeleni svoji kočiji! In od tega hipa ni šlo več luščenje izpod rok. Nič več, vse zaman! Mamica nas je karala, dekla in stara delavka sta nam obetali brezovke in nam odrekli jabolk. Ali vse zaman! Ta misel je imela veljavo pri nas! Uresničiti smo jo hoteli, smo jo morali. Peljati se z volnenasto vprego — to bo divno, to bo prijetno. Kdo se je že vozil? Nihče! Kako bi mogli dalje luščiti grah in mirno sedeti? V resnici, ni nam dalo miru. Porazgubili smo se eden za drugim, kmalu so bile mamica, dekla in delavka same. Mi pa smo imeli važno posvetovanje za hišo, kako vprežemo Sivko in Liso.

Sklep je storjen, načrt odobren, in hajdi na delo! Razdelili smo si ga. »Ti, brat«, smo dejali, »pojdeš po konopcev. Vidva, Anica in Francek, gresta v vežo po voz. Jaz pa grem po peharje.« V kašči, kjer je žitnica in kjer se spravlja tudi semtertja stara šara, sem videl že davno par preluknjanih peharjev. Te sem vzel, to so bili komati.

Zvodili smo za hišo ovci in pripeljali voziček, prinesli konopce in peharje. Vprega je bila popolna.

Že smo živeli v prešerni nadi, da se ponosno popeljemo s Sivko in Liso vsi štirje pred mater.

Ali . . . ali z mesta ju nismo spravili. Vpregli smo ju sicer, ali z mesta ju nismo spravili. Ena je vlekla tja, druga sem. K vsaki se je postavil eden, da jo vodi . . . Ali nič . . . nikamor . . . Kaj hočemo narediti? Vsi smo bili upehani in obupani . . . Naveličali smo se, in zdi se mi, da smo jo potegnili k mamici po kruha in smetane. Smetane sicer nismo dobili, ali kruh nam je vseeno teknil.

Vse poletje sta bili Lisa in Sivka nerazdružni od nas. Na jesen smo že nanji pozabljali. Jeli so ju rediti na tolščo, in o Božiču, ko koljemo pri nas, smo Sivko zaklali doma, Liso smo pa prodali.

To je bila tisto leto naša vprega. Radi smo jo imeli, z njo nam je poteklo veliko, veliko veselih dni. Za njimi nam je žal! Mesto Sivke in Lise smo dobili druge, dokler nismo dorasli. Ali mesto onih srečnih in veselih dni so prišla druga leta — polna skrbi, polna žalosti . . .

Selilkam.

Selijo se ptice
tja v tuje dežele,
čez plan in goró so
na jug odletele.

Oko pa za njimi
skrivaj mi uhaja,
in v tožnih spominih
se duša napaja.

Ah, da mi ni možno
za njimi, za njimi,
ubegniti mrazu,
ubegniti zimi!

Bogomila.

Še lani.

Spisal Ivo Trošt.

rezskrbno je hodila med grobovi.

Njeni očesci sta pozorno gledali nebrojne lučce, nebrojne cvetove, množico žalostnih obrazov, a še več črnih oblek. Poslušala je v srce segajoče pesmi-žalostinke poleg velikega križa in se radovedno ozirala po širni množici, ki je klečala med grobovi.

Rumenkaste lasce, spretno povite pod majhen, črn klobuček in v temnem plaščku je stopala Podlipčeva Irenka poleg enako oblečenih sestic Anke in Minke od groba do groba, čitala napise na kamenih, križih in venci ter glasno hvalila in glasno grajala, kar ji je in kar ji ni bilo všeč.

Starejša sestra Anka jo je svarila, naj ne izraža tako javno svojih misli, pa zaman! Minka, še otrok, pa ji je kar z ročico kazala najlepše in najzanimivejše grobove. — Da, brezskrbno je hodila Podlipčeva Irenka med grobovi — še lani.

* * *

Povsod najglasneja, vedno prva je pozimi pozneje najrajša stopala tam mimo drsališča ter mamu toliko časa nadlegovala s prošnjami, obljubami in poljubi, da ji je kupila drsalki kakor Anki. To se vam je sukal pisani metulj z mufkom in rusko čepico po ledu! Marsikdaj je znani drsalec ujel gibčno Irenko že onemoglo, upehano in kakor mak rdečo ter jo privedel h kraju. A največkrat ni bila zadovoljna s tem: zapodila se je za njim ter ga ujela v najdrznejših krogih. Zato so pa govorili: Podlipčeva Irenka se kreta na drsališču kakor velika! In ona je slišala, in dobro ji je delo to priznanje; pa je bila še drznejša. »To ni več otrok, ni več učenka!« so klicali za odhajajočo z drsališča — še lani.

* * *

Prava zimska cvetica! Z bližajočo se pomladjo je ginil led, a z ledom njeno pravo veselje. Irenke se je lotevala neka otožnost, bledota in kašelj. Prejšnja živahnost je izginila brez sledu, kakor je minila rdečica z njenih lic. Vedno bolj poredkoma je bila v družbi vesela, vedno manj so jo videli na ulici.

Ko je pomlad posula s cvetjem dol in goro, je ona — zimska cvetka — venela v postelji. Motno oko je še uhajalo tja skozi okno v pomlajeno prirodo, a hkrati jo je dušil kašelj, in pogled ji je zalivala solza. Naslonivši glavico na dlan žalostni mamici, ji je zaupno zrla v oči in vprašala hripavo, pojemajoče: »Moje drsalke so spravljene, kaj ne, ma-ma, za dru-go zi-mo? Pa še se bom dr-sa-la! Pa zdaj me duši ta toplo-ta, pomlad me du-ši!«

Mama je težko skrivala solze in tolažeče prikimala bolnici, dasi ni upala, da ozdravi. A hčerka je kmalu izpoznala, da mama nekaj skriva. Veliko ima res opravila z menoj, si je mislila, vse noči prebije ob mojem vzglavju, vsak

trenutek po zdravila, pa v kuhinjo, pa zopet k postelji in — in — morda . . . Ne, tega ni mogla vprašati mame, ki je vidno hirala, bledela.

»Povej, no, Anka«, de sestri, ko sta bili sami, »ali bom res umrla prav kmalu? Kaj pravi zdravnik?« In oni suhi kašelj jo je zopet dušil, in oko so ji zalile solze. Zunaj je dihala najlepša pomlad, a Irenka na posteljici!

»Oh, umrla! Kaj praviš?« se razjoče Anka in položi glavo poleg nje na vzglavje, potem sta jokali obe. »Ali moram res umreti še tako mlada, Anka-a-a?« — »Ne vem, ljubica, ne vem. Zdravnik pravi, da si dobila bolezzen na drsališču. Mama so te svarili, ali še veš?«

»Seveda vem, a je bilo tako lepo — — — Mama, mama-a-a!«

»Mame ni tukaj, mama so zboleli.«

* * *

Krasna pomlad je privabila za seboj toplo poletje. Solnce se je ljubo upiralo v okno Irenčine spalnice ter prodiralo temni zastor vsako popoldne, da se mu je morala nekega dne Irenka sama prav srčno nasmehljati, češ: »Ali bi me rado videlo? Čakaj, čakaj še do jutri! Pa se ne smeš čuditi mojemu uvelemu licu in mojim udrtim očescem, ti solnčece zlato, ki nisi bilo še nikdar bolno. A moja mama so bolni. Moja mama so dobili bolezen med mojo postrežbo, kaj bi ne? Kako sem pa zbolela! Anki sem že naročila, naj presadi z vrta vse moje lilije tja na pokopališče — na moj grob . . . Sedaj moliva vsak dan, da bi ozdraveli moja mama. Kdo bo kriv, če ne?« Solnce se ji je nasmehljalo skozi zastor in šlo naprej gledat tuje kraje. Drugi dan pa ni več zaman upiralo svojih žarkov v Irenčino okno. Tresoč se ročica je odmaknila temni zastor in blede, upadlo lice se je pokazalo za steklom in pa solzne oči, po sobici je pa odmeval glasen jok: »Naša mama, oh, naša mama. Mama, mama! . . .« Menda tega ni slišalo solnce. Bolj ga je zanimal bolesten obrazek okrevajoče Irenke. Vztrajno se je oziralo v odstrto okno do večera in še s poslednjim žarkom tolažilo svojo ljubo varovanko, naj ne žaluje preveč. Ko se je poslovilo, so zapeli v stolpu zvonovi milo, mehko, proseče: Danes meni, jutri tebi! — Nocoj so doneli v slovo iz solzne doline — gospé Podlipčevi.

* * *

Pozno je presadila Anka lilije, pa so zato tudi pozno cvetele Ivankine lilije na grobu njene mamice. Prežalostno bi bilo pisati o tem delu, kaj šele o pogrebu samem, ko so Podlipčeve deklice izgubile svojo mamo.

»Pojdi, pojdi, sestrica, me gremo k mami na grob«, je povabila najstarejša Irenko na vseh Svetih popoldne, držeča že Minko za roko.

»Ne, ne, Irenka ne more še, pa tudi ne sme z nama; preveč bi se razžalostila«, pojasni oče, gospod Podlipec, in obljubi, da pride za njima. Irenka je ostala doma in doma jokala in molila za pokojno mamico, ki jo je — še lani — skrbno počesala, umila, oblekla in odpravila ta dan na pokopališče. A letos?

Da, letos je to vse drugače! Tako žalostno je letos, moj Bog, da se vedno kopljejo oči v solzah.

Mamice ni več — to je tisto!

Oj, kako je težko umrla dobra mamica! Težko je umrla, ker se je morala ločiti od svojih ljubih otrok — ločiti se od njih in jih ostaviti same — to je bolelo mamico, in zato je tako težko umrla. S solzami v očeh in z molitvijo na ustnih je izdihnila dobra mamica . . .

Anka in Minka pa nista letos stopali od groba do groba.*) Krenili sta naravnost k spomeniku iz belega kamena, kjer je bil med lilijami — materin

grob. Anka je tam popravila lučce in dolgo molče molila za pokoj vernim dušam. Minka je klečala zraven. Ni čutila mnogo žalosti, da so ji tam zagrebli mamo. Njo so zanimale sneznobeke lilije: »Te, te-le so pa kakor naše.« Sestra ji ni odgovorila.

Ko sta vstali, da bi odšli, vpraša zopet otroška Minka: »Kdaj bo še tako prijetno na pokopališču kakor lani?«

Molče in s solzami v očeh jo je odvedla Anka očetu naproti.

*) To je zadnja podoba, ki jo je za naš list narisal † Fr. Dobnikar.

Uredništvo.

PRILOGA „ZVONČKU“

Iz knjige prirode.

Napisal *Solovej*.

I.

Ko pridete v ljudski šoli v višje razrede, začnete tudi s predmetom, ki se imenuje prirodoslovje. Nemara je tudi kdo izmed vas nevoljen, ko se začne učiti: Poznamo šest glavnih lastnosti vseh teles — neprodornost, deljivost i. t. d. Vsak si misli: Hm, saj to že sam vem, da se dá jabolko na dvoje razdeliti in da je slabo, če se za južino oddeli od hlebca premajhna peta, da ni dobro, če se razdeli blago — z drugimi besedami, da poje šiba, če se strgajo na žreblju nove hlače; da je neprodornost šolskih sten velika . . .

To je vse res; ali vendar bi vam rad pokazal, da to ni samo kar tako, temveč da je jako dobro, če vas opozore v šoli na nekatere stvari v prirodi, ki so sicer jako preproste, ali da vendar od teh pojavov odvisi celó naše življenje. In baš v tem vidimo Stvarnikovo modrost in mogočnost prirode, ki zna z navidezno neznatnimi pripomočki povzročiti tako važne posledice.

Za danes si oglejmo samo razdeljivost teles.

Videli ste dosedaj sicer mnogo pojavov razdeljivosti, ali niste pazili nanje, ker se vam zde premalenkosti. Ali ravno zaradi tega, ker ste prišli v šolo, morate postati malo resnejši in pozornejši kot oni paglavci, ki letajo urnih krač in preklanih hlač po božjem svetu ter ne poznajo niti *a*, niti *u* in znajo samo tisto pesem: »Mama, lačen!«

Zakon razdeljivosti se glasi: Vsako telo moremo z različnimi sredstvi in pripomočki razdeliti na silno majhne delce, ki so pa po svoji tvarini ravno taki kot prvotni predmeti. A ti delci so mnogokrat tako majhni, da jih s prostim očesom niti ne vidimo. Če stolčete na primer kos stekla ali sladkorja, vidite samo bel prah, a posameznih koščkov z očmi ne morete razločevati, temveč samo čutite, da so njih lastnosti ostale iste kot pri velikih kosih: stekleni prah bode, a sladkorni je sladak.

Ta zakon je sam po sebi jako enostaven, vendar je v prirodi jako važen. Nekatere njegove posledice so za človeka koristne in neobhodno potrebne, druge zopet silno neprijetne.

Oglejmo si najprej prirodo tam, kjer človek nič ne vpliva!

Pozimi vidite po visokih gorah bele snežene kape, poleti pa sive, od solnca razžarjene pečine. Iz ravno takih pečin je bilo nekdanj površje naše

zemlje in bi bilo še dandanes brez razdeljivosti. Kjer kopljejo jamo, lahko vidite, da se nahaja prst samo pod vrhom, nižje doli je pa pesek in kamenje. In ravno prst je dar razdeljivosti. Dež pada po skalah in se ujame po škrbinih. Ta pozimi zmrzne in razganja skale na vedno manjše dele. Zato se nam zde gore kot visoki starci. Čas jim je vrezal globoke brazde v telo. Voda nosi potem ta drobiž v doline, kjer se spotoma vedno bolj in bolj drobi, tako da se počasi napravi prst. Če bi se torej skale ne dale deliti, bi ne bilo prsti. Tudi bi ne bilo žita in živali; brez tega bi pa tudi človek ne mogel živeti.

Večini bralcev je znana ona dežela, kjer so se borili pod starim Ra-deckijem slovenski vojaki leta 1859. in 1866. — lepa, ravna Lombardija. Učenjaki trdijo, da je to zemljo nanesa reka Pad, ki teče po nji, takisto je nanesel Nil lepo Egiptovsko dolino in jo še vedno nanaša, da silí njegov izliv vedno bolj v Sredozemsko morje. Nekdanjo domovino Babiloncev sta naplavila Evfrat in Tiger, ki sta nanesa prsti izpod gore Ararata, kjer se je ustavila po pripovedovanju svetega pisma Noetova barka.

Zaradi razdeljivosti nastaja nadležni prah, po puščavi Sahari pa tako droben pesek, da gre skozi vso obleko. Ta pesek je napolnil nekatere globeli, ki so podobne peščenim jezerom, odkoder se ne reši nihče, kdor zabrede vanj.

Tudi na človeku opazimo velik vpliv te lastnosti. Brez nje bi ne mogel niti sekati, niti žagati lesú. Ne mogel bi si klesati kamenja in zidati hiš. Ko bi se žito ne dalo razdeliti, bi ne imeli moke in kruha; ne mogli bi sploh griziti. Morali bi torej vsi pomreti. Ne imeli bi niti stanovanj niti hrane, in človeški rod bi moral izginiti. Zaradi razdeljivosti nam je mogoče tesati ladje in graditi železnice. Brez nje bi torej ne bilo sploh življenja, a še manj kakega napredka.

Ali tudi škodo ima človek zaradi nje. Le vprašajte mater ali starejšo sestro, če se še ni nikdar jezila, ko je ubila najlepšo porcelanasto posodje! Tudi vaši črevlji so podložni temu zakonu, ki pomaga dostikrat, da vam zagleda palec beli dan, ali da vam dela pod stopinjami »žlok, žlok!« Kdor ima pipec, je že tudi lahko opazoval, kaj se pravi razdeljivost, ko je gledal one žagaste škrbine na ostrini. Ta zakon povzrokuje mnogo onih pojavov, ki jim pravimo »zob časa«. On je kriv, da so se porušile vse krasne stavbe starih narodov: lepa svetišča, mogočni cirkusi in krasne palače. Tudi ogromne piramide gloje sicer počasi ali neprestano. Veličastna in bogata mesta so izginila, ker je kamen razpadel v kamenčke in kamenčki v prah, ki so ga raznesli vetrovi na vse štiri strani sveta . . .

Kako važen je torej ta enostavni zakon! More nam koristiti in škodovati, in zato je dal Stvarnik človeku razum, da lahko izpozna, kaj mu koristi, kaj pa škoduje, in da zna odvrčati nevarnost, ki mu časih preti od prirode. Da mu je to mogoče, mora človek prirodo izpoznavati, se mora učiti!

Končno naj navedem še nekaj primerov o raztezljivosti posameznih teles, kolikor je to človeku mogoče doseči z raznimi pripravami.

Funt bombaža se da spresti v nit, ki je dolga štirideset milj. Če bi hotel priti kdo izmed vas od enega konca do drugega, bi mu bili precej

ožuljeni podplati, preden bi prišel na konec. Vsakdo od vas pozna svilo, ki se dobi iz mešičkov, v katere se zapredejo sviloprejkine gosonice, ko se zabubijo. Svilo dobe na ta način, da odvijejo te mešičke. Toda da dobe svileni sukanec, morajo sestaviti več teh tankih niti, ker ena sama meri v »debelino« devet tisočin milimetra. In ljudje porabljajo to silno tankost, da napravljajo najkrasnejša oblačila! Že ti nežni nitki se moramo čuditi. Toda ljudje znajo celo kovine raztegniti še na desetkrat tanjšo žico. Iz platine se da namreč napraviti devetdeset tisočin milimetra tanka žica. Največji ptič pa je vendarle zlato! Pri pozlačevanju rabijo listke, katerih tankost meri deset-tisoči del enega milimetra. Za zlate našitke rabijo jako tanko žico, ki jo dobe tako-le: tri centimetre debelo in dvajset centimetrov dolgo srebrno in pozlačeno paličico raztegnejo v žico, ki je dolga sto milj in debela eno stotisočino milimetra.

Pri igri.

*Ej, otroci, hej, juhej!
Le po vrsti vsi naprej!
Igra je pripravljena,
past je že nastavljena.*

*Naglo smukni izpod rok,
kdor dovolj je naglih nog,
pa za hrbet tam se skrij,
kjer nevarnosti več ni.*

*Kdor počasi koracá
in prelenu se ravná,
tega pa ujameva
in prostost mu vzameva.*

*Pa začnimo — hej, juhej!
Le po vrsti kar naprej!
Igra je pripravljena,
past vam je nastavljena!*

Leon Poljak.

Moja sестrica.

Spisal *Podlesnikov.*

Ali ste jo poznali?

Kdo bi ne poznal tako dobrega in pridnega otroka kot je bila naša Minka, naša dobra plavolaska? Morda ste hodili celo z njo skupaj v šolo.

Ali naj vam jo opišem? Ali naj vam pripovedujem, kako je bila pridna, kako je rada hodila v šolo in kako je lepo molila?

Sedaj je ni več — umrla je! Na njenem grobu cveto bele lilije, in njena duša prebiva nad oblaki med lepimi angelci . . .

Pa kako je prišlo, da je umrla, saj je bila tako dobra in tako mlada? Tako-le je bilo!

Bila je zima, mrzla in huda zima. Naša dobra mamica, naša Minka in jaz smo stanovali v podstrešni sobi. Skozi razbita stekla v oknih in razpoke v zidu je prihajal v sobo mraz, da smo trepetali in jokali. Železna peč v kotu pa je bila mrzla. Veste, naša dobra mamica je bila uboga žena in tisto zimo je malo zaslužila. In tako je prišlo, da nismo imeli drv, da sva morala jaz in Minka hoditi v raztrganih črevljih v šolo in da sva bila tako slabo oblečena, da sva zmrzovala . . . To je bilo hudol!

A še huje je bilo to, da nisva imela kaj jesti, ko sva prišla domov.

In mama tudi ni imela, da bi nama dala.

Tako je prišlo, da je Minka zbolela.

Ako imate ptička zaprtega v kletki in mu ne daste jesti in piti, vam tudi zbolí. Povešati začne glavico, ne poje več in kmalu ga ni več . . .

Prav tako je bilo z našo Minko. Zbolela je in morala je v posteljico. Pa bilo ji je mraz, in jaz sem se moral stisniti k nji, da je ni zeblo. Tako je umiral! Kakor umira cvetica, ako nima solnca, da bi jo grelo, in ne dežja, da bi jo krepčal.

Poklicali smo moža, velikega gospoda z dolgo brado in z očali. Bil je zdravnik. Ta je prišel k nam, da nam ozdravi Minko, našo dobro plavolasko. Toda ta gospod je ni mogel ozdraviti. Rekel je, da je prišel prepozno.

In res! Črez malo dni je že ležala naša Minka v majhni, belo pobarvani krsti — mrzla, mrtva . . . Mamica in jaz sva jokala, mnogo jokala, a nič ni pomagalo. Prišli so možje in nam odnesli našo Minko.

Solnce je sijalo in sneg se je tajal, ko so nesli Minko na pokopališče, kjer so jo položili v mrzlo zemljo in navalili nanjo prsti . . .

Ako pridete kdaj na pokopališče, boste morda opazili tam med drugimi grobovi tudi grob, na katerem cveto bele lilije in v katerega je vsajen križec z napisom: »Naša Minka«. V tem grobu počiva naša plavolaska. Spomnite se tedaj nanjo!

O breskvi.

Narodna. Zapisal *Dominicus.*

o je Bog ustvaril drevje, si je smelo vsako izvoliti nekaj posebnega. Eno je hotelo močno deblo, drugo lep cvet, tretje dober sad i. t. d. Breskev pa ni nič takega volila. Poprosila je Gospoda, naj ji da lepo, prhko zemljo, kakršna je v vinogradu, kjer bi lahko rasla.

Bog ji reče: »Škodila bi trtju; saj veš, da škoduje večje drevje vinski trti.«

A breskev le prosi in prosi, rekoč: »Rada se posušim, kadar bi morala zrasti tako velika, da bi škodovala trtju.«

Od tistega časa se posuše vse breskve, ki so že stare in višje nego trte

Mačici.

*Mačica ljuba ti,
kaj v me strmiš?
Kaj si storila spet,
da se bojiš?*

*Sladka je smetana
spet te zmotila,
ali slanina je
v greh te zvodila?*

*Tvoje očesce zre
plašno tako,
tvoje očesce te
toži glasno . . .*

*Če sem kaj slabega
jaz kdaj storila,
mamica precej je
vse uganila.*

*Mamica meni je
rekla samo:
Tvoje očesce te
toži glasno . . .*

*Tvoje očesce mi
pravi zadosti:
„Ž mano ni v redu vse —
pa mi oprost!“*

Simon Palček.

Metka.

Spisal *Andrej Rapè.*

Mati Svetlikarjeva so bili žena reda in delavnosti.

Ta družina je imela samo eno sobo, v kateri so bivali oče, mati in njiju hči Metka, a nikdar nisi opazil kje kakega nereda.

Vsa sobna oprava je bila očetovo delo, in trdil je, da boljše oprave ne naredi nihče.

Na steni čuješ počasne udarce stenske ure. Ta ura je pač prava podoba družine, ki je vedno delavna kakor ura.

Niti enega praška ne ugledaš v njihovem družinskem svetišču. Kaj pa šele kako muho!

»Mama, jaz mislim, da ste preveč natančni. Nikogar ni k nam v obisk, a vedno pospravljate tako, kakor bi koga pričakovali«, je izpregovorila Metka nekega dne, sedeča poleg šivalnega stroja pri materi.

»Ta je pa lepa, Metka! Ali ne veš, da imamo vedno odličnega gosta v sobi? In kaj bi si ta mislil, če bi bila pri nas nered in lenoba!«

Debelo jo je pogledala hčerka, potem pa so njene radovedne oči iskale po sobi gosta.

»No, ali ni Bog vedno pri nas?«

Umolknila je Metka in razumela, pa skrbela je odsihdob, da se navadi reda. Vedno je mislila na besede materine: »No, ali ni Bog vedno pri nas?« Tako se je navadila, da bi jo bilo naposled takoj sram, če bi bil kak nered v sobi.

Pa odrasla je, in treba je bilo v šolo. Da bi videli, kako je imela vse svoje šolske reči snažne in v redu!

»Tukaj bo torbica, tu knjige, tu držala, svinčniki in peresa, a tu zvezki.«

Pa tudi svoj prostor je imela, kadar je pisala naloge.

Tam v kotu poleg okna ji je atej napravil mizico, in ondi je bilo njeno gospodinjstvo, prav samo njeno.

In menite, da je bil tu kdaj kak nered!?

Trditi smem, da je še ona sama bila redno vsak dan ob istem času, če le ni bilo kaj pesebnega, ob mizi in se je učila.

Imela je to lepo navado, da je vsak dan takoj po šoli, ko je imela še dobro v spominu, kar so gospod učitelj pravili, ponavljala, ali pa pisala naloge.

Pa so bili tudi gospod učitelj zadovoljni z njo. Prva je bila med prvimi, in vsem so jo postavljali v zgled.

Bilo je nekaj tednov pred velikimi počitnicami. V grajskem gozdu so podirali hraste. Otroci so šli ravno iz šole mimo hrasta-velikana, ki je že pokal in se majal. Leteli so mimo in kričali. Metka je po svoji navadi hodila redno, sicer hitro, a letala ni kot drugi.

Daleč so jo že pustili drugi zadaj, ko je prišla do omenjenega hrasta. »Hooo-hop«, so vpili podirači. Vsi so bili zamišljeni v delo ter so zrlí v vrh drevesa.

Po cesti mimo je prišel ravno gospod katehet, zatopljen v knjigo, iz katere je spotoma bral.

Hrast se je nagnil na cesto. Še par hipov — in ležal bo.

Metka obstane ter prestrašena gleda v gospoda, ki je šel kar dalje, nič hudega sluteč.

»Hoo-hop! . . .«

»Stojte!« je zakričala Metka na vse grlo, in gospod je pogledal kvišku pa odskočil še o pravem času. V istem trenutku pa je tudi že hrast ležal na tleh. Ubil bi bil gospoda, da ni Metka baš v tem trenutku prispela in zakričala.

Da je hitela ona iz šole kot drugi otroci, ne bi bila zamogla preprečiti nesreče.

Zahvalil jo je gospod katehet. Doma pa so ji mati zopet ponovili, kako lepa reč je red, in da ji je ravno redna hoja iz šole omogočila, da je rešila svojemu bližnjemu življenje.

Taka je bila Metka.

Če bo brala te-le vrstice, jo že kar vidim, da bo namrdnila malo ustna, češ, kaj neki to pripoveduje! Red mora biti povsod, saj je lepa reč!

* * *

In Metka je sedaj že velika, odrasla, pa dobro se ji godi. Vrla gospodinja je in srečna tudi. Na red še vedno tako pazi kakor se je naučila v mladosti od svoje matere.

Vedno so ji v mislih materine besede: »No, ali ni Bog vedno pri nas?«

Slovanske pravljice.

Priobčuje *Nik. Vrhov.*

12. Sirote in angel.*)

(Slovaška.)

ekoč je živela jako uboga vdova. Otrok je imela dosti, drugega ji je pa vsega manjkalo. Bila je dobra mati. Skrbela je za svoje otroke, kolikor je mogla. Na vse pretege je delala, da bi jih preživila; ali kaj — kosec kruha, ki ga je pridelala, je bil tako majhen, zob pa toliko! To jo je peklo. Hirala je in naposled hudo bolna legla na posteljo. Pride ji zadnja ura, in Bog pošlje angela, da

*) To pravljico smo brali nekje že poslovenjeno. Ker se nam je posrečilo, oskrbeti ji lepo podobo, jo podajemo tu iznova preloženo.

odnese njeno dušo v nebesa. Angel se približa k materini postelji; a ko zagleda krog nje jokajoče sirote, se mu milo stori; vrne se v nebesa, prosit Boga, naj še pusti tem sirotam mater.

Angel stopi pred nebeškega Očeta in mu razodene prošnjo. Bog mu veli: »Idi dol na zemljo; potôpi se v morje in mi prinesi z morskega dna velik kamen!«

Takoj se vrne angel na zemljo, se pogrezne v morje, pobere na dnu velik kamen in ga ročno odnese v nebesa. Nebeški Oče mu ga vzame iz rok in razpolovi kamen kakor kosec kruha. V kamenu je bilo polno drobnih živalc.

»Glej«, reče angelu, »na stotine raznih živalc živi tu notri, in ne dam, da bi poginile; takisto ne poginejo one sirote na zemlji.«

Nebeški Oče strne nato obe polovici, in kamen je bil tak kakor prej. Pomoli ga angelu, veleč, naj ga zopet nese v morje. Ker pa je tako malo zaupal v Boga, mu naznani, da mora za kaznen ostati tri leta na zemlji in služiti ljudem.

Angel gre zopet na zemljo. V službo ga sprejme gospod, čigar bogastvo je bilo neizmerno. Bil je brez žene in otrok in sorodnikov. Niti prijatelja ni imel tisti bogatin in ga tudi ni hotel imeti. Karkoli si je vtepel v glavo, to se je moralo zgoditi. Kamor je zahrepenel, tja je šel. Vsaka želja se mu je morala izpolniti; nikomur pa ni storil ni trohe dobrega. Na ljudi je bil hud. Neradi so služili pri njem, celo za drag denar ne. Novi služabnik je bil angelsko potrpežljiv; zato se je gospodu takoj prikupil. Povsod ga je jemal s seboj, kamorkoli je šel.

Nekoč je bil gospod na lovu in angel z njim. Prišla sta v velik gozd. Gospod je gonil srno. Zašel je daleč v puščavo in ni mogel najti poti nazaj. Angel ga je spremljal. Zasači ju noč. Prvikrat v življenju mora spati gospod na golih tleh. Toda še hujše kakor to, je bil glad, ki ga je mučil; ali povsod je bila sama puščava, in niti čemževega grma ni bilo nikjer. Kako bi mu bil šel v slast kosec najčrnejšega kruha, ko bi mu ga bil kdo dal!

Lačen, utrujen vstane zjutraj, in zopet ideta dalje. Drugi dan sta že našla ponekod kako grmičje, našla sta čemž in robido, iztaknila mrzel studenec, človeka pa ni bilo nikjer nobenega. Gospod plaka in toži. Angel ga tolaži in mu prigovarja, naj zaupa v Boga, češ, On sam jima more pomagati; ali gospod se je malo menil za Boga.

Tako sta blodila več dni semintja. Uživala sta korenine in lesnike, ustrelila kako veverico in si jo spekla. Hudo se jima je godilo, toda najhujša nadloga ju je še čakala. Neko noč ju napadejo razbojniki. Lepa obleka je izdala gospoda. Dočista ga oropajo in še ranijo. Ko bi ne bilo angela, bi gospod ne bil več vstal. Angel mu zaceli rane.

»Oh, midva pogineva v tej puščavi«, toži gospod.

»Le zaupaj v Boga! On nama pomore«, ga osrčuje angel.

»Kako bo neki Bog skrbel za naju?« momlja gospod.

»Ti se ne meniš zanj, a On vendar skrbi zate. Ko bi ne skrbel, bi bila že oba poginila tu«, ga zavrne angel.

»Ali ne bova poginila, saj nimava niti obleke niti hrane?« oporeka gospod.

»Vstani, kreniva po tej-le stezi! Upam, da naju privede Bog k dobrim ljudem«.

»Nu, če se še kdaj vrneva domov, te dobro poplačam za tvojo službo«, obeta gospod; angel pa odmaje z glavo, češ, da si ne želi nobenega plačila.

Po tisti stezi sta res prišla iz goščave do vasi, kjer so bivali sicer dobri, toda jako ubožni ljudje. Po strminah se je raztezalo nerodovitno polje, prekopano samo z motiko; ondi sta rasla rž in oves. Vaščani so bili dobrega srca. Dali so jima kosce kruha, ki je bil črnkast kakor pepel, in malo kislega mleka. Najdražja jedila, ki jih je imel nekoč na mizi, niso gospodu dišala tako kakor ta črni kruh. Ko so videli, da so jima razbojniki pobrali obleko, so jima vrhutěga še dali nekoliko oblačil. Tedaj je vest spekla gospoda, ki ni nikomur hotel pomagati, dasi je imel toliko zakladov; vest ga je spekla, videčega, kako ti siromaki radi pomagajo njima nesrečnikoma, in sklenil je, da bo odslej drugače ravnal in ljudem rad delil dobrote. Angel je videl njegove misli in se veselil, ker je gospod izpoznal svojo napako in sklenil, da se poboljša.

Dodobra sta se pokrepčala pri teh blagih ljudeh in si odpočila. Potem sta krenila proti domu. Tretji dan dospeta zopet do neke vasi. Ustavita se pri poslednji koči in pogledata skozi okno. V borni izbici zazreta šest otročičev, ki molijo za svojo rajno mamico in prosijo Boga, da bi jih ne zapustil.

»Glej, gospod, to so sirote, ki nimajo ni očeta ni mater; oni imajo samo Očeta nebeškega«, reče angel gospodu. Nato odideta. Ko sta bila že blizu mesta, je obstal angel, rekoč: »Gospod, idi sedaj sam domov. Jaz ne morem biti dlje pri tebi. Minila so tri leta, odkar ti služim, a sedaj se mi je vrniti k nebeškemu Očetu. Zaupaj v Boga in usmili se tistih sirot, da se nekoč tudi tebe usmili Bog!«

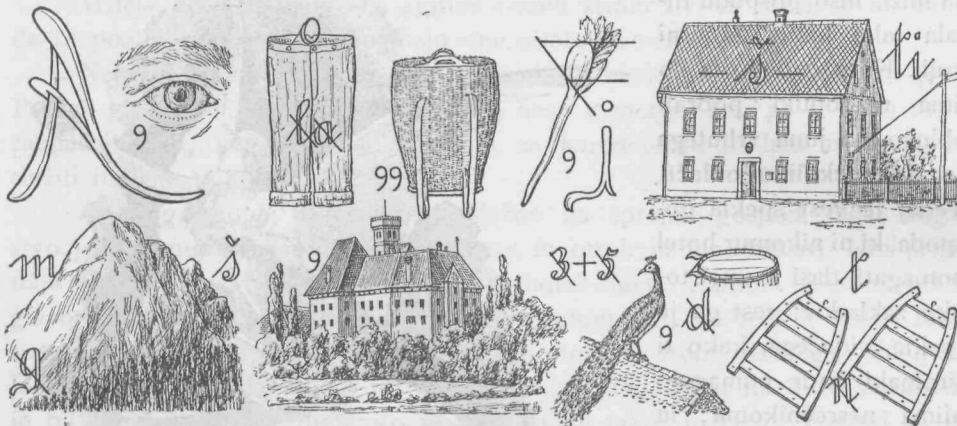
Angel izgine. Ginjen odide gospod v mesto. Kar je sklenil, to je storil. Opustil je vso nečimurnost; jel je deliti dobrote in bil milosrčen oče šesterim zapuščenim sirotam.

Rebus.

Priobčil *Fr. Rojec.*

Rešitev in imena rešilcev priobčimo v prihodnji številki.

Pes — čuvaj piščet.

Nekje je izvalila kokla šestero piščet. Nekoliko dni je skrbno čuvala svoje mladiče, potem jih je pa proti navadi svojega rodu nezvesto ostavila. Mlade stvarce je položil gospodar v košarico na seno, jih krmil, jih nosil podnevi na sonce, a ponoči na gorak kraj v kuhinjo. Domači pes-jazbečar je pazljivo opazoval sirotke ter je začel kmalu sam ob sebi paziti nanje. Če so poskakovale in ščebetale piške po solnčnati tratini, je ležal pes pri njih. Če se je katera izgubila predaleč, je šel ponjo in jo prinesel v gobcu nazaj. Če so sfrfotale piške proti večeru po kurji navadi na višji kraj, da bi tam prenočile, je bil pes v strahu, je znosil drugo za drugo v košarico in ležal poleg nje, dokler se ni popolnoma zmrabilo. Nekega dne so bila že bolj dorasla piščeta posebno razposajena, in zvečer je mislil pes, da jim mora posebno dobro postreči z ležiščem. Pes je znosil drugega za drugim skozi odprto okno pritlične sobe na posteljo, stoječo v sobi. Ko so že piške toliko dorasle, da so se morale preseliti v kurnjak, je dan na dan polegali zvesti njih varuh ob zamreženih vratih in se milo oziral k svojim prejšnjim varovankam.

Dim — vremenski prerok.

Splošno je znano, da smatrajo dim, ki se dviga iz hišnih in tvorniških dimnikov, za vremenskega preroka. Dim, ki plava naravnost v zrak, naznanja lepo vreme, a dim, ki se vali k tlom, je znamenje grdega vremena. Neki angleški opazovalec je ta nauk še razširil. Dognal je namreč, da se vreme vedno obrne na slabše, ako se dviga dim nekoliko časa v eni smeri, potlej pa jo hipoma krene na nasprotno stran, tako da se dostikrat vije po zraku v podobi vprašaja (?).

Dva brata.

Ni dolgo temu, kar je stal v Parizu pred kazenskim sodnikom sivolas mož, ki se je moral zagovarjati zaradi nezatnega prestopka. »Ali imate kaj sorodnikov?« ga vpraša sodnik. — »Nikogar«, odgovori starrec, »moji starši so mi že davno umrli, in moj edini brat je tudi že umrl pred 130 leti.« — »Pred 130 leti?« se začudi sodnik. »Opozarjam Vas, da stojite pred sodiščem, kjer nikakor ne gre, da bi se šalili.« — »Nikakor se ne šalim, gospod sodnik«, odvrne zatoženec ter nadaljuje: »Glejte, to je tako-le: Moj oče se je oženil, ko je bil

star 19 let in že v tistem letu je dobil sina, ki je pa umrl precej po rojstvu. Pa tudi prva žena je mojemu očetu kmalu umrla. Ko je bil star 76 let, se je oženil drugič in je dobil mene. A jaz sem sedaj tudi že v 73. letu. Prosim torej, blagovolite izračunati, gospod sodnik, če ni moj brat res umrl že pred 130 leti.« — Seveda je sodnik priznal, da govori starec resnico.

S čim odpravimo rjo?

Ako dolgo časa ne rabimo kake železne reči, zarjavi tako, da ni mogoče odpraviti rje. Pa vendar imamo tudi proti rji jako enostavno sredstvo, namreč električno, ki jo zaradi koristi in uporabnosti uvajajo in uporabljajo vsepovsod. Ugodno pri tem je posebno to, da si električno, potrebno za odpravo rje, jako lahko preskrbimo. Zarjavelo železo moramo spraviti v zvezo s cinkom. Oboje moramo potem postaviti

v posodo, ki je napolnjena z vodo in kateri je primešane nekoliko žveplene kisline. Na ta način nastane elektriški tok, ki je sam na sebi slab, vendar pa dovolj močan, da odpravi v par dneh rjo popolnoma. Seveda mora biti železo s cinkom tako združeno, da se v resnici dotikata. Pri manjših železnih kosih že zadostuje, da jih ovijemo s cinkovo žico. Ker porablja elektriški tok žvepleno kislino, je je treba vsak dan nekoliko doliti v posodo.

Človeška rast.

Zanimivo je vedeti, kako raste človek. Precej po rojstvu raste najbolj, navadno po 20 cm na leto. Naslednja tri leta raste že počasneje. Od 5. do 16. leta zraste človek na leto za 5 cm, po petnajstem letu pa raste človek le neznatno — za 2, kvečjemu za 3 cm v letu. S petindvajsetim letom se navadno konča človeška rast

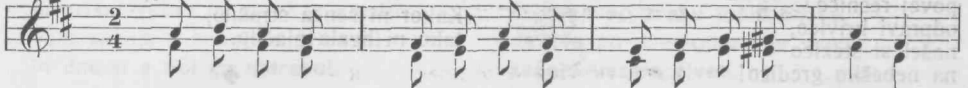
Jeseni.

Besede zložil Ivan Zorič.

Zmerno.

mf

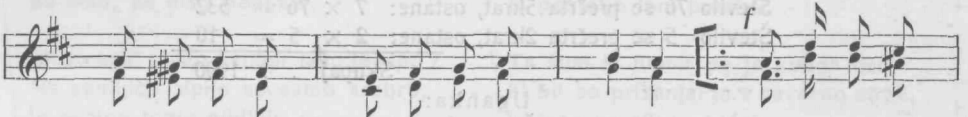
Uglasbil F. Fuvánc.

Drobne pti - ce las - to - vi - ce pla - va - jo v da - lja - ve;
Po - le - ti - te ji na ro - ke, nič se je ne boj - te,

drobne pti - ce las - to - vi - ce, bo - di - te mi zdra - ve! Mi - le pti - ce
pesem - co o hre - pe - ne - nju, o že - ljáh za - poj - te! In po - zdrave

las - to - vi - ce, pa ko bo - ste - v da - lji, pa za - zre - te
tu - di mo - je ve ji iz - ro - či - te, ah, in kmalu

I. II.
lju - bo Ves - no tam v demantni ha - lji. ha - lji.
z mi - lo Ves - no zo - pet se vr - ni - te! ni - te.

Nož, ki diši po slaniku.

Neprijetnega vonja, ki ostane na nožu ali vilicah, če z njimi čistimo ali režemo slanika, ne moremo odpraviti tako naglo, četudi nož in vilice skrbno umivamo. A neprijetni vonj izgine takoj, če odrgnemo dotične reči s sirovim maslom.

Ptičice.

Naše prijazne znanke in dobre prijateljice, ljubeznive pevke-ptičice, že veslajo daleč tja na solčni jug, da prebijejo tam ta čas, ki prihaja sedaj k nam z mrazom, snegom in ledom. Dobro se jim bo godilo, kolikor jih ne omaga na dalekem poti. A nekaj jih ostane tudi pri nas. Žalostno bodo poletavale okolo naših domov, proseč nas hrane. Ubožice! Pa saj je naša slovenska mladina dobra in usmiljena in tudi lačnim ptičicam ne bo zapirala svojih radodarnih rok. Ne bojte se! Za vas, ljube ptičice, imamo še vedno drobtinico kruha, saj vemo, da je glad huda, huda reč!

Resnice.

Podpiraj sirote,
razkrivaj zmote,
povej resnico,
odpravi krivico,
našel si stezico
na nebeško gredico!

Danes skrben, jutri brezbrizen,
danes ošaben, jutri ponižen,

danes grešen, jutri pobožen,
danes zdrav in jutri nadložen —
to je piškavo! — Metamorfoza,
dobri družbi — škandaloz!

Vsakega dela se z veseljem poprim,
pa ne bo manjkalo kruha pozimi.

Kdor nikogar nima, je sirota, kdor nič ne
zna, je siromak.

Če si dal vsakemu svoje,
si zadovoljil vse sloje.

To si za vselej zapamti vsakdó,
da je previdnost boljša kot zlato.

Zmernost nam življenje daljša, nezmernost
pa krajša.

Kdor rad o čebelah govori, rad med liže.

Kakor ni senca strašilo,
tako ni hvala plačilo.

Kradež — grd madež,
smrtna rana za mladež.

Al. K. Sežun.

Rešitev računske naloge in uganke v deseti številki.

Računska naloga:

Število 97 se prečrta 6krat, ostane: $14 \times 97 = 1358$

Število 76 se prečrta 5krat, ostane: $7 \times 76 = 532$

Število 5 se prečrta 2krat, ostane: $2 \times 5 = 10$

Skupaj . . . 1900

Uganka:

Gre - gor - Čič (pesnik Gregorčič).

Oboje so rešili: Vida in Tonej Obreza v Ljubljani; Slavica Horvat v Žalcu; Minica in Zorka Jeglič, učenki na Rakeku; Milko in Slavko Naglič, gimnazijca v Ljubljani; Leopoldina Kavšca in Gabrijela Gartner, učenki v Planini; Andrej Čekada, učenec; Fanči Triller, VII. razred, Amalija Vidic, III. razred, učenki v Ljubljani; Veko, Davo in Julika Čander, Eliza Smole, učenca in učenki, Martin Planinšek, kmetiški fant v Zibiki pri Celju; Ratael Dolinšek, učenec v Brezicah; Zlatko Verbič, učenec v Bistrici pri Borovnici; Ferdo Perhavec, gimnazijec v Trstu; Pavel Strmšek na Medvedovem selu; Marija Jerčijo in Alojzija Vodopivec, učenki v Mirnu pri Gorici.

Uganko so rešili: Srečko Ferjančič, učenec v Ljubljani; Marija Rojec v Radovljici; Oton Homan, učenec v Radovljici; Ljudevit Brgant pri Sv. Lenartu nad Škofjo Loko; Anica Šavnik, učenka v Kranju; Leo Travnar, učenec III. raz. vadvnice v Ljubljani.

Novim naročnikom so na razpolago še vse številke lanskega in letošnjega letnika.

„Zvonček“ izhaja 1. dne vsakega meseca ter stoji vse leto **5 K**, pol leta **2 K 50 h**, četrta leta **1 K 25 h**. — Izdajatelj, upravnik in odgovorni urednik je **Luka Jelenc**, učitelj v Ljubljani, Rimska cesta št. 7. — Rokopise je pošiljati na naslov: **Engelbert Gangl**, Dunaj (Wien), IX., Porzellangasse Nr. 20, II., III./31.